

Proloog

Het licht in de gang verraadt het.

Elf uur 's avonds en nog altijd aan. Waren ze thuis geweest, dan zouden ze allang in bed liggen en zou het licht uit zijn.

Nee, dit betekent dat ze er echt niet zijn. Zelfs na een bezoek aan de pub zouden ze nu allang thuis geweest zijn. Morgen weer vroeg op en zo.

Zo onopvallend mogelijk hol ik richting de voordeur, de steen klaar in mijn hand. Maar eenmaal bij de deur aangekomen, besluit ik om eerst de sleutel te proberen. Geen idee waarom. Het is tenslotte al jaren geleden, dat ik hier voor het laatst geweest ben. Ongetwijfeld hebben ze de sloten inmiddels allang vervangen. Het zijn geen mensen die onnodige risico's nemen, zoveel is me destijds wel duidelijk geworden.

Dus als de sleutel zich laat omdraaien in het slot, ben ik dan ook behoorlijk verbaasd.

Snel leg ik de steen terug in de tuin en stap naar binnen, waarna ik de deur achter me sluit.

Met gesloten ogen leun ik tegen de muur en luister.

Maar afgezien van het tikken van de klok en het zoemen van de koelkast – totale stilte.

Dit is meer dan perfect. Ik schop mijn gympen uit en loop de gang door, ontdek met een glimlach de timer op de lamp.

Even steek ik mijn hoofd om de deur van de keuken en eetkamer.

Er is niets veranderd. Het lijkt wel alsof de tijd drie jaar geleden stil is blijven staan en pas weer is gaan tikken, nadat ik de voordeur daarnet achter me gesloten heb.

Aangekomen bij de woonkamer aarzel ik even, als mijn hand de deurknop aanraakt. Iets weerhoudt me ervan, hier naar binnen te

gaan. Herinneringen waarschijnlijk. Er is te veel gebeurd in deze kamer, te veel slechte dingen.

En dus draai ik me om naar de trap en sluip naar boven, waarbij ik mijn hoofd laag houd, zodat ik niet te zien ben door het raam op de overloop. Je weet tenslotte maar nooit wie er vanachter zijn gordijnen staat te kijken, ook al is het dan midden in de nacht.

Eenmaal boven aarzel ik geen moment.

Ik weet waar ik heen wil.

Waarom ik hier ben.

Ik sluip langs de foto's van Jan en Grant, die hier nog altijd aan de muur hangen, langs de goedkope, smakeloze posters waar ze zo van houden, naar de slaapkamerdeur.

Zonder te pauzeren duw ik de deur open en plotseling lijkt het alsof al mijn zintuigen in brand staan.

Hoewel niets in de kamer meer hetzelfde is, voelt het toch nog precies hetzelfde. Voelt het nog altijd alsof het mijn kamer is.

De posters zijn weg, natuurlijk, er is alleen nog hier en daar vaag te zien waar ze ooit gehangen hebben. Typisch Grant, die maakt een karwei nooit helemaal af.

Alles is neutraal. Het beddengoed, de gordijnen, zelfs de vloerbedekking, allemaal een saaie kleur beige. Het is alsof het volkomen nietszeggend maken van alles de enige manier geweest is om mijn aanwezigheid helemaal uit de kamer te verdrijven. Een blanco canvas.

Het maakt niet uit. Ik weet waar ik ben. Wanneer ik mijn ogen dicht doe, zie ik nog steeds de foto van het City-team boven mijn bed hangen. Hoor ik nog steeds de muziek vanaf de vensterbank dreunen. Ruik ik nog steeds de overheersende geur van Lynx deodorant.

Ik glimlach, terwijl ik me op het bed laat vallen en op het moment dat mijn hoofd het kussen raakt, voel ik hoe de eerste knopen in mijn maag verdwijnen.

Langzaam, heel langzaam, verdwijnt de ene na de andere knoop. Ik voel hoe de spanning uit mijn lichaam verdwijnt, als een mist die optrekt. Ervoor in de plaats komt helderheid, en voor het

eerst in maanden, jaren misschien wel, laat ik de slaap toe zonder
me ertegen te verzetten.

Omdat ik weet waar ik ben.

Weet dat ik veilig ben.

Weet dat ik thuis ben.

1

Ik had kunnen weten dat ze de politie zouden waarschuwen zodra duidelijk werd dat ik verdwenen was. Maar helaas realiseer ik mij dit pas op het moment dat ik met mijn gezicht op de vloer en met mijn armen langs mijn lichaam gepind in de gang lig.

‘Jullie genieten hier echt van, hè?’ snauw ik naar ze. ‘Is dit wat jullie doen wanneer je dienst erop zit, puur voor de lol kinderen tackelen?’

‘Wanneer je denkt dat we dit leuk vinden, Billy, dan heb je het toch echt mis,’ zegt de Kolonel met gespannen stem. ‘Zodra je een beetje gekalmeerd bent, zullen we je maar wat graag laten gaan. Maar zolang je nog zo boos bent, kunnen we niet anders dan je vasthouden. Voor je eigen bestwil.’

Ik ken de procedure, heb dit in de afgelopen acht jaar vaker meegemaakt dan ik me kan herinneren, maar wil nog niet kalmeren. Pijn wil ik ze doen, op wat voor manier dan ook.

Hoe dan ook.

Dus ga ik rustiger ademen, waardoor mijn spieren meteen ontspannen. Eerst blijft hun grip nog stevig, houden ze mijn polsen en enkels nog tegen de vloer, maar na zo’n halve minuut voel ik hoe de druk op mijn linkerarm afneemt.

Het is niet de Kolonel. Die kent me te goed. Die zou het nog wel wat langer volhouden.

Nee, dit is de tweede man, die nieuwe vent, met z’n mooie sociale praatjes en z’n zogenaamd vriendelijke glimlachjes.

Hij maakt de fout om te dichtbij te komen, zich naar voren te buigen, zodat hij me aan kan kijken, op me in kan praten.

Fout.

Instinctief spuug ik naar hem. Niet heel veel. Ik kan veel beter.

Maar genoeg om hem midden in zijn gezicht te raken, net wanneer hij wat wil gaan zeggen.

Die heeft hij niet aan zien komen, maar de Kolonel is niet onder de indruk.

Terwijl het groentje vol afgrijzen achteruit deinst, wordt mijn arm meteen ruw op mijn rug getrokken, waardoor mijn hoofd noodgedwongen weer op de grond terechtkomt.

‘Zo kan die wel weer, Billy!’ roept hij in mijn oor.

‘Zeg die eikel dan dat hij uit mijn buurt moet blijven. Ik heb geen behoefte aan die schoolse praatjes van hem.’

Ik voel hoe mijn arm verder op mijn rug gedraaid wordt.

‘Leren ze je deze beweging in het leger, Ronnie?’ hijg ik. ‘Fijn om te weten dat je blijkbaar een goede soldaat was, want als verzorger stel je maar weinig voor.’

‘Bedankt, Bill.’ Hoewel ik hem niet kan zien, weet ik dat hij behoorlijk staat te zweten. ‘Dat is zo’n beetje het aardigste dat je ooit tegen me gezegd hebt.’

‘Graag gedaan.’

De Kolonel heeft blijkbaar niet de behoefte om nog meer complimentjes uit te wisselen; hij moet duidelijk even op adem komen.

En, om heel eerlijk te zijn, heb ook ik er de puf niet meer voor. Ik heb mijn punt gemaakt bij die nieuwe klojo en daar is het me om te doen geweest.

Ik blijf met mijn hoofd op het linoleum liggen, ruik het ontsmettingsmiddel, dat Ronnie overal gespoten heeft, voordat de andere kinderen wakker worden. Je kunt een man uit het leger halen, maar je kunt het leger nooit uit de man halen (zijn woorden, niet de mijne).

En zo lig ik daar dus, balend van mijn vergissing.

Ik had moeten weten dat, van alle verzorgers in het tehuis, Ronnie degene was die de moeite zou nemen om te checken of ik wel in mijn bed lag.

De anderen doen die moeite nooit. Wanneer wij eenmaal op onze kamers zijn, zijn ze altijd maar wat blij dat ze weer verder

kunnen met hun schaakspelletje van de vorige nacht, dat ze de fles wijn leeg kunnen drinken, die ze naar binnen gesmokkeld hebben.

Maar Ronnie is anders. Niets ontgaat hem, wanneer hij dienst heeft. Alles wordt met de grootste precisie gedaan, zoals hij dat destijds in de barakken geleerd heeft.

Alles zoals het hoort en alles op zijn plek.

Hij is de Kolonel, een soort levende legende, gehaat door iedereen, inclusief de rest van het personeel.

En het trieste is, hij komt nog het meest in de buurt van een ouder voor mij.

‘Wanneer je gekalmeerd bent, Billy, dan laat ik je los,’ puft Ronnie. ‘Maar wanneer je zo agressief blijft doen, dan zitten we hier voorlopig nog wel even.’

‘Ik ben niet degene die op de rug van een veertienjarige zit, dus wie is hier nu agressief? Ik toch echt niet, eikel.’

Hij slaakt een dramatische zucht.

‘Billy, hoe vaak moet ik dit nog zeggen. Ik doe dit niet voor de lol. De reden dat ik je vasthoud, is heel eenvoudig. Je vormde een bedreiging. Voor de andere kinderen, voor mij en voor de rest van het personeel, en belangrijker nog voor jezelf. Jij kwam hier naar binnen, nadat je twaalf uur lang verdwenen was, een en al woede. Het enige wat wij deden, was vragen waar je geweest was. En dat is in mijn ogen toch echt geen reden om een glas naar mij te gooien. We maakten ons gewoon zorgen om je.’

Ook alleen maar omdat jij toevallig net dienst had, denk ik bij mezelf.

Het was natuurlijk nooit leuk wanneer ze op kantoor te horen kregen dat een van de kinderen er tijdens jouw dienst vandoor gegaan was. Vooral niet wanneer ik dat kind was. Daarmee scoorde je zeker geen punten.

‘Maar nu ben ik er toch weer? Klaar om iedereen blij te maken, voordat jouw dienst er weer opzit.’

‘O, maar ik ben voorlopig nog niet weg, hoor. Dankzij jouw verdwijning moet ik eerst nog heel wat papierwerk wegwerken. Ik

moet de politie op de hoogte brengen, jouw maatschappelijk werker. Een rapport schrijven over dit incident. En aanstaande vrijdag is jouw geval ook weer aan de beurt om beoordeeld te worden, mocht je dat vergeten zijn. Aan mij de schone taak om jou weer ergens permanent geplaatst zien te krijgen. En dat zal niet makkelijk worden, vriend, absoluut niet makkelijk.'

Het restje vechtlust dat ik nog heb, verdwijnt bij het horen van het gevreesde 'B'-woord.

Beoordeling.

De meest gehate dag van het jaar voor tehuis kinderen zoals ik.

Een gelegenheid waarbij je door een kamer vol vreemden voorgelogen wordt.

Een gelegenheid waarbij je leven voor je uitgestippeld wordt door mensen die daar alleen maar zitten omdat ze ervoor betaald worden.

Een lachertje dus, net als de rest van het leven in de opvang. Een slechte grap.

'In dat geval stel ik voor dat je mijn arm nu los laat, dan kun je alvast beginnen. Het schrijven van dat rapport zal namelijk ook niet één twee drie gebeurd zijn. Voor een mooi verhaal moet tenslotte tijd uitgetrokken worden.'

Ronnie zucht weer dramatisch.

'Billy, het zal niet anders zijn dan al die *vele* eerdere rapporten die ik over jou geschreven heb. En het zal mede ondertekend worden door Pete hier –' Meneer de Gediplomeerde knikt wijs – 'en ook jij mag het lezen, zoals je alles in jouw dossier mag lezen, mocht je een afspraak willen maken.'

En dan laat Ronnie mijn arm los en doet een stap achteruit, snel genoeg, merk ik, om aan een eventuele lastminute-uithaal te ontkomen.

Alsof ik daar nu nog zin in heb.

'Ik sta nu niet bepaald te springen om het te lezen, Ronald.' Met een verbeterd gezicht wrijf ik over mijn sleutelbeen. 'Misschien wacht ik wel tot alles gepubliceerd is, wat dacht je daar van?'

Blij met het laatste woord loop ik richting de trap en de privacy

van mijn kamer. Een eigen slaapkamer hebben zou belangrijk zijn voor een kind in de opvang. Dat is in ieder geval wat mijn maatschappelijk werker me ooit verteld heeft.

De eigen kamer als toevluchtsoord, wat ze daar ook mee mogen bedoelen. Een plek die alleen van jou is en van niemand anders. In mijn geval ligt dit toch iets anders. Mijn kamer is een collage van dichtgetimmerde ramen (het resultaat van een eerdere confrontatie met Ronnie), vloerbedekking vol vlekken (na een kotspartij dankzij een verkeerd gevallen fles wodka) en een nogal triest uitzierende matras vol kleren, waaronder het dekbed langzaam ligt weg te rotten.

Ik heb niet eens een kledingkast. Die heeft Ronnie verwijderd, nadat ik er een tijdje geleden mijn deur mee heb proberen te barricaderen.

Nee, mijn kamer is beslist geen fijn toevluchtsoord, maar ik hoef hem tenminste niet te delen, zoals blijkbaar in sommige andere tehuizen het geval is. Stel je voor, elke nacht wakker worden omdat een of ander snotterig sulletje ligt te janken om z'n moeder! Dan zit ik nog liever in de gevangenis.

Ik sla de deur achter me dicht (om ze te laten horen dat ik er nog steeds ben), schop er een stapel stinkende kleren voor (een slot heb ik niet), en ga op mijn matras liggen, starend naar de plastic sterren waarmee het plafond bedekt is.

Ooit gaven ze waarschijnlijk licht in het donker, ideetje van weer zo'n stomme maatschappelijk werker, maar nu zien ze er enkel nog armoedig en vaal uit, en dienen ze er alleen nog maar toe dat ik iets te zien heb, wanneer ik op bed lig.

Mijn arm doet pijn. Maar eerlijk gezegd doet alles altijd pijn nadat ze je te pakken gekregen hebben. En dan heb ik het niet alleen over je spieren, ook je hersens, je ingewanden, alles. Het is moeilijk uit te leggen. Je voelt je gewoon door elkaar geschud, uit je evenwicht gebracht, niet in orde.

Fronsend denk ik terug aan hoe ik die ochtend wakker geworden ben.

Hoewel het misschien wel de meest riskante nacht geweest was,

die ik ooit gehad had, is het toch ook de beste geweest die ik me kan herinneren.

Normaal gesproken slaap ik altijd onrustig. Soms omdat ik dronken ben, soms vanwege de tweeling. Maar er is altijd wel een reden voor een gebroken nacht.

Zo niet afgelopen nacht. Afgelopen nacht was in een flits voorbij. Geen dromen, geen gewoel. Enkel acht uur ongestoorde slaap. Ik werd glimlachend wakker, en dat had niet alleen te maken met waar ik me bevond. Het kwam omdat ik geslapen had en dus niet had hoeven nadenken.

Geen verrassing dus waarschijnlijk, dat het de rest van de ochtend alleen nog maar bergafwaarts gegaan was.

Het huis van Jan en Grant verlaten was gemakkelijk geweest. Ik had het bed weer opgemaakt en was door de achterdeur naar buiten gegaan. Een ontbijt had ik maar niet gemaakt. Dat het tot dan toe gelukt was, betekende tenslotte niet dat ik nu met alles weg zou komen, nietwaar?

Ik sloop dus door de achtertuin, naar de brandgang erachter, en wandelde terug.

Misschien had ik iets beter na moeten denken, had ik de brandtrap moeten gebruiken om binnen te komen, het zou zeker niet de eerste keer geweest zijn.

In elk geval had ik me moeten realiseren dat Ronnie nachtdienst had en dat hij elke reden aan zou grijpen om mij te tackelen.

Zo zit hij nu eenmaal in elkaar. Hij wil altijd alles weten. Moet altijd vragen stellen. Verwacht altijd dat je je als een van zijn eigen kinderen gedraagt. Zelfs na acht jaar is hij er nog niet achter dat het zo niet werkt.

Zo zijn de regels niet. Ouders verlaten je niet nadat hun dienst erop zit.

Maar hulpverleners wel. Klootzakken wel.

Ik kan het niet.

Ik zit hier.

Zolang als ik me kan herinneren. En ik zal hier wel altijd blijven zitten ook.

2

Heb je ooit wel eens zo lang naar een stuk tekst gekeken dat je er op het laatst niks meer van kan maken?

Dat is precies wat mij overkomt.

Ik zit al minstens een half uur in Ronnies kantoor, starend naar het blad papier dat die klootzak daar voor me neergelegd heeft. Het is niet dat de vragen nu zo moeilijk zijn of zo. Het zijn gewoon drie eenvoudige vragen.

Dezelfde vragen, die ik altijd voorgeschoteld krijg voorafgaand aan een beoordeling. Oké, naarmate ik ouder werd, was het taalgebruik wat aangepast maar in principe waren het elk jaar dezelfde vragen.

‘Luister, Bill. Dit is *jouw* beoordeling, vergeet dat niet. Ik kan me er nog zo voor inzetten, maar als ik niet weet wat jij wil, hoe moet ik het dan voor je geregeld krijgen?’

Ik had het allemaal al zo vaak gehoord en dus wist ik dat hij me niet zou laten gaan voordat ik iets opgeschreven had. Zo was hij nu eenmaal. Een eersteklas eikel.

Opnieuw lees ik de eerste vraag.

1. Wat zijn in jouw ogen je prioriteiten voor het komende jaar?

Ik frons mijn wenkbrauwen en sabbel op de pen, maar kan niets bedenken. Nou ja, niets wat zijn goedkeuring zou kunnen wegdragen, tenminste. En dus besluit ik ze in de zeik te nemen.

Eindelijk een manier vinden om te ontsnappen. Een tunnel graven die groot genoeg is voor mij en de tweeling zal niet gemakkelijk zijn, maar als ik mijn best doe, dan moet het in een jaar te doen zijn.

Ik knik tevreden, als ik het terug lees. Ja, dit klinkt goed, en dus ga ik verder met nummer 2.

2. Hoe kunnen jouw persoonlijk begeleider, de verzorgers en de maatschappelijk werker je helpen om dit doel te bereiken?

Dat is een gemakkelijke, en dus begin ik weer te schrijven.

Met een paar spades zou ik al enorm geholpen zijn. En wanneer ze het weggegraven zand uit de tunnel zouden kunnen verwijderen, zou dat het proces zeker versnellen.

Vraag nummer drie blijkt ook al geen uitdaging meer.

3. Waar zie je jezelf over een jaar?

Zonder verder na te denken krabbel ik het antwoord.

OVERAL BEHALVE HIER.

Tevreden met mijn werk duw ik de dop weer op de pen en wend me tot Ronnie, die aan het andere bureau zit te schrijven, omringd door opengeslagen dossiers.

‘Ik ben klaar,’ mompel ik, waarbij ik elke vorm van oogcontact probeer te vermijden.

‘En, heb je wat opgeschreven?’

‘O ja, meer dan ooit.’ Wat in wezen niet gelogen is.

‘En wat ga je nu doen?’

‘Weg.’

‘Waar naartoe?’

‘Ergens.’

‘En wanneer kom je weer terug?’

‘Wanneer ik klaar ben,’ snuif ik, hoewel ik op dat moment al praktisch buiten sta en hij me dus niet meer kan horen.

Naar buiten gaan is iets, wat ik heel veel doe. Soms omdat ik het even helemaal gehad heb, soms omdat ik ongein wil uithalen, en soms om de klootzakken gewoon weer even wat te doen te geven.

Zo gaat dat namelijk wanneer je in een kindertehuis woont. Alles wat je doet, creëert werk voor die klootzakken. Het is dus een geweldige manier om ze helemaal gek te maken en ze nog meer te doen te geven.

Wanneer ik bijvoorbeeld een raam breek, moet er een rapport geschreven worden. Wanneer ik iemand sla, een ander rapport. Maar nu komt het mooiste. Zelfs wanneer ik gewoon het huis even verlaat, moeten ze dit rapporteren.

Het huis heeft een logboek, snap je, waarin bijgehouden moet

worden waar elk van ons zich op elk moment van de dag bevindt. Waar we zijn, wat we hebben gegeten en hoeveel, hoe laat we opgestaan zijn, hoe laat we zijn gaan slapen. En dus ook wanneer we het huis verlaten.

Geen idee of wij eigenlijk wel mogen weten dat het bestaat.

Geen idee ook of de andere tehuis kinderen ermee zitten.

Maar ik?

Ik vind het geweldig.

Ik gebruik het zo veel mogelijk in mijn voordeel.

Gemiddeld ga ik minstens twintig keer per dag even naar buiten, los van wanneer ik echt naar buiten moet. En dan lach ik me rot, wanneer ik zie hoe ze zich elke keer weer naar het kantoortje haasten, pen in de hand.

Ik zorg er altijd voor dat ik minstens tien minuten buiten blijf. Sommige van de oudere klootzakken denken namelijk slim te zijn, weet je. Denken dat ik binnen een paar seconden wel weer terug ben, maar wanneer ik dat niet blijk te zijn, en in de wetenschap dat de hogere klootzakken op het hoofdkantoor alles altijd controleren, moeten ze het wel rapporteren.

Briljant hè? En zo kom ik die lange saaië dagen dus toch nog door.

Nadat ik een half uur Ronnies zinloze vragen heb zitten beantwoorden, heb ik echt dringend behoefte aan wat frisse lucht en dus loop ik de tuin in, op zoek naar een beetje ontspanning.

Niet dat daar enige kans op is. Niet met al die andere tehuis kinderen in de buurt.

Begrijp me niet verkeerd, ik heb in het verleden heus ook wel eens vriendschappen gesloten met andere kinderen hier. Of in elk geval bondgenootschappen.

Maar nooit voor lang.

Ik bedoel, wat heb je eraan?

Mensen kunnen opeens vertrokken zijn. Ik ben wel eens naar bed gegaan 's avonds, om de volgende ochtend kamers leeg aan te treffen. En niet één of twee keer. Het gebeurt continu.

Ik doe dus geen moeite meer om mensen echt te leren kennen.

En ik vertel ze al helemaal niets. Behalve dan dat ze me met rust moeten laten.

Helaas lijkt niet iedereen dit meteen te snappen. En dus moet ik ze er soms aan helpen herinneren.

Charlie Windass is een van hen. Hij zit al maanden bij ons en is slechts een jaar jonger dan ik, hij had dus moeten weten dat hij zich beter niet met mij kon bemoeien.

‘Hé, Bill,’ zegt hij, terwijl hij in mijn richting geslenterd komt. ‘Ik hoorde dat je je beoordeling hebt deze week?’

Ik probeer hem te negeren, maar wanneer hij met de punt van zijn gymschoen tegen die van mij tikt en zijn vraag herhaalt, weet ik dat dit geen optie is.

‘Hoorde je me niet?’

‘Jawel, ik hoorde je wel. Ik heb alleen geen zin om met je te praten.’ Hij doet een poging om beledigd te kijken, maar het resultaat is eerder sneu.

‘Dat is nou niet bepaald broederlijk van je. Ik wilde alleen maar even een praatje maken.’

De rillingen lopen me over de rug bij de gedachte alleen al, dat wij familie van elkaar zouden zijn.

‘Luister, maat,’ brom ik. ‘Ik weet niet wie je hierheen gestuurd heeft, misschien heb je stiekem een doodswens of zo, maar laat één ding duidelijk zijn, oké? We mogen dan misschien wel onder hetzelfde dak slapen, maar je bent geen vriend van me en zal dat ook nooit worden. Ik wil niet met je praten. Ik wil zelfs niet naar je kijken. Dus verdwijnt nu, oké?’

Ik zie een vage glimlach op zijn gezicht verschijnen en weet meteen dat hij bewust de confrontatie opzoekt. Wat ik prima vind.

‘Wauw, het klopt echt wat ze over jou zeggen, hè?’ Hij begint te lachen. ‘Meteen al toen ik aankwam hier vertelden de anderen me dat jij een rare was. En ze hebben gelijk. Geen wonder dat jij en die andere twee hier al sinds jullie geboorte zitten.’

Dat is de druppel.

Charlie mocht dan al een tijdje meedraaien in de jeugdzorg, zijn reactievermogen is nog niet zo snel als zijn praatjes. Misschien dat

hij op een eerlijk gevecht gerekend heeft of zo, in elk geval beschermt hij zichzelf niet, en één trap in zijn kruis is voldoende om hem op de grond te doen belanden.

Op zijn manier probeert hij nog wel even terug te vechten, door mij een halfslachtige trap tegen de achterkant van mijn knie te geven, waardoor ik geen andere optie heb dan mijn punt nog een keer extra kracht bij te zetten.

Terwijl ik met mijn knieën zijn armen op de grond pin en op zijn middel zit om zijn benen uit te schakelen, leun ik over hem heen en spreek hem toe, mijn woorden af en toe met een stevige tik kracht bijzettend.

‘Wat die anderen je hadden moeten vertellen, Charlie, is dat het feit dat ik een rare ben betekent, dat je beter uit m’n buurt kunt blijven. In plaats van je met mij te bemoeien. Snap je dat?’

Ik druk de palm van mijn hand tegen het uiteinde van zijn neus en duw die zo richting zijn ogen. Ik zie de tranen verschijnen, maar hij geeft geen kik. En dus druk ik harder.

Hoe veel langer hij nog stil had kunnen blijven of hoe veel verder ik nog gedrukt zou hebben kan ik niet zeggen, want op dat moment word ik door twee armen aan mijn schouders naar achteren getrokken.

Al te ver heen om nog helder te kunnen denken, begin ik wild om me heen te slaan, klaar om met de hele wereld op de vuist te gaan. Niemand kan mij de baas wanneer ik in zo’n stemming ben.

Behalve dan drie van die klootzakken.

Waarschijnlijk hebben ze door het raam staan toekijken, anders hadden ze er nooit zo snel kunnen zijn. Twee van hen pakken me elk bij een arm, terwijl de Kolonel zijn armen om mijn benen slaat, om zich daar als een rodeorijder aan vast te klampen.

Ik probeer me los te worstelen terwijl ze me terug naar het huis dragen, maar ze zijn gewoon te sterk en ze weten er ook voor te zorgen dat ik ze niet in het gezicht kan spugen.

Eenmaal bij het huis aangekomen weet ik dat mijn kansen verkeken zijn, maar ik ben nog altijd te kwaad om het op te geven.

Voorals als Charlie Windass weer overeind gekomen is en achter ons aan gestrompeld komt, waarbij hij zijn middelvinger naar me opsteekt.

Ik probeer mezelf te kalmeren met de gedachte dat hij er nog wel even zou zijn. Dat er nog genoeg tijd voor wraak is. We hebben tenslotte allebei levenslang.

3

Met school heb ik moeite.

Niet wat het leren betreft. Wanneer ik besluit om naar school te gaan, dan leer ik ook. Dom ben ik niet.

Maar ik snap niet hoe het me een baan moet gaan opleveren later. Ik bedoel, wat maakt het uit of ik weet waar een komma komt, of wat de hoofdstad van Spanje is. Elke baas die mij binnen ziet komen voor een sollicitatiegesprek zal eerder de beveiliging erbij roepen dan me een baan aanbieden. Dat is gewoon een feit.

Ik probeer hier echt niet zielig te doen, maar ik heb het met eigen ogen gezien. Elke keer opnieuw. Wanneer je hier al zo lang zit als ik, dan leer je bepaalde dingen. Maar helaas heb ik daar niets aan wanneer ik later geld wil gaan verdienen.

Neem Marie bijvoorbeeld.

Een klassiek voorbeeld.

Woonde hier zes jaar, van haar twaalfde tot haar achttiende, toen ze moest vertrekken.

Marie was redelijk normaal. Deed geen rare dingen. Rookte of dronk niet bijzonder veel. Ging naar school. Ik geloof niet dat ik haar ooit opgepakt heb zien worden. Zelfs niet als gevolg van iets wat ik of een van de anderen uitgehaald had.

Vanaf haar zeventiende begonnen ze haar langzaam voor te bereiden op haar vertrek. Ze kreeg een eigen woning toegewezen, nog best een leuke ook.